

חיפושית משה רבנו הסקרנית

חיפושית משה רבנו עליזה הסתובבה יום אחד בגן, קפצה מפרח לפרח ונהנתה מיום שמש יפה. החיפושית הייתה סקרנית מאוד ואהבה לבדוק את הכל שראתה. היא עפה מעל הכביש כדי להביט על שורת בתים שמול הגן. לפני כל בית הייתה גינה יפה עם פרחים צבעוניים בה. החיפושית שלנו אהבה במיוחד ורדים האדומים ולכן עפה לגינה שם הם היו בשפע. "מממ" היא מלמלה כשהתיישבה עליהם "איזה ורדים נהדרים."

כשכך שעשעה את עצמה, ראתה אדם שיצא מדלת הבית. הוא השאיר את הדלת עוד קצת פתוחה, והחיפושית הצליחה לעוף פנימה. בדרך כמעט ונתקלה באישה שיצאה לפרוזדור אחרי האיש. האישה יצאה וסגרה את הדלת אחריה. החיפושית נשארה בפנים!

תחילה היא לא דאגה בכלל. היא רצתה להסתובב ולבדוק את הבית. חדר השינה היה מסודר ויפה. היא עברה לחדר אמבטיה, אך זה לא מצא חן בעיניה, משעמם מדי היה. ואז היא עפה למטבח. שם, על השולחן, מצאה פירורי עוגה ונגסה בהם. היא ליקקה גם קצת מהסירופ שנשפך על השולחן. עכשיו, כשראתה כבר את הכל הגיע זמן לעזוב. אך איך לעשות זאת כאשר כל הדלתות והחלונות סגורים? לכן היא החליטה להמתין עד שמישהו יכנס או יצא מהבית, כך שהיא תוכל שוב לעוף דרך סדק בדלת. היא חיכתה וחיכתה והמתנה עייפה אותה מאוד, היא נעשתה גם רעבה. לכן חזרה למטבח כדי לתת עוד לקוק לסירופ שעל השולחן. "יווו, טעים" חשבה וליקקה עוד קצת. אך באותו רגע בני הבית חזרו הביתה, סגרו את הדלת והיא פספסה הזדמנות לצאת. "אנסה מאוחר יותר" חשבה כשהתיישבה תחת אהיל של מנורה, בחדר גדול, קרוב לדלת. הלילה ירד כבר והאנשים הלכו לישון. גם החיפושית

נרדמה לתחת האהיל. היא הייתה עייפה מאוד
אחרי יום של הרפתקאות.
היא ישנה חזק וחלמה חלומות יפים של חיפושיות
משה רבנו, כשפתאום העיר אותה צליל הדלת
הנפתחת והנסגרת.
"מה קרה?" חשבה "איך יכולתי לפספס אותם
שוב?" היא הייתה כנראה כל כך עייפה שלא שמעה
כלל כשבני הזוג התעוררו ויצאו לעבודה.
"מדוע הם יוצאים כל כך מוקדם?" חשבה "עכשיו
לא אוכל לצאת בכלל." היא עפה שוב למטבח. שם
מצאה עוד קצת פירורי לחמניות וטיפת מיץ תפוזים
מתוק. "זו באמת ארוחת בוקר טובה" אמרה
לעצמה "אבל אני מוכרחה עכשיו לחשוב איך לצאת
מהמקום הזה ולחזור הביתה. בני המשפחה שלי
בוודאי דואגים כבר מאוד."
היא הסתכלה מסביב. אולי תמצא סדק בזכוכית
החלון או חור כלשהו בקיר, אך לא ראתה כאלה.
היא אפילו ניסתה להזדחל תחת הדלת, אך לא היה
שם מספיק מקום. לא נשאר אלא לחכות.. שוב!

הפעם היא לא תלך למטבח ולא תנוח ולא תישן.
היא רק תמתין... וכך היא עשתה הרבה, הרבה זמן.
אבל בני הזוג לא חזרו אחרי העבודה. הם החליטו
ללכת למסעדה ונשארו הרבה זמן מחוץ לבית.
והחיפושית חיכתה, ובינתיים הבית החשיך והיא
הייתה כל כך עייפה...
היא ויתרה על הכל ונרדמה.
סמוך לחצות הזוג חזר הביתה. החיפושית
התעוררה כששמעה את טריקת הדלת וראתה
אותם נכנסים. היא המתינה שישכבו במיטה
ויורדמו.
הפעם היא לא רצתה להירדם ולפספס שוב את
יציאתם בבוקר. היא החליטה למצוא דבר שבו
תוכל לצאת יחד אתם. היא חשבה תחילה על התיק
של האישה, אך זה היה סגור היטב. לארנק של
הגבר לא רצתה להיכנס, כי פחדה שהיא תמחץ,
כאשר האיש יכניס אותו לכיס. היא חיפשה מקום
כלשהו שם לא יראו אותה אבל בכל זאת יצאו יחד
אתה מהבית.

החיפושית הייתה כבר מוכנה ובאותו הרגע עפה מראשו. "חופשית בסוף!" קראה בשמחה ועפה מהר למשפחתה המודאגת.

ואז ראתה את כובעו של הגבר. "זה המקום המתאים" חשבה "אוכל להסתתר בתוך הכובע. נקווה שהוא לא ימחץ אותי כשיחבוש אותו." היא זחלה פנימה לתוך הכובע והמתינה עד הבוקר. בבוקר בני הזוג התלבשו ויצאו לעבודה, אלא שהאיש שכח את הכובע שלו! הזוג יצא אבל הכובע נשאר.. עם החיפושית בפנים! חיפושית משה רבנו מסכנה!

למזלה האיש נזכר בדרך בכובע שלו וחזר הביתה כדי לקחת אותו. הוא חבש אותו יפה על ראשו, רגע לפני שהחיפושית החליטה לצאת. החיפושית נשמה לרווחה. אבל אז הבינה שיש לה בעיה חדשה. היא בפנים! איך תצא משם אם האיש לא יוריד את הכובע?

אלא שעכשיו היא כבר לא הייתה מוכנה לחכות. כבר יומיים לא חזרה הביתה והמשפחה שלה אולי כבר מתאבלת.. היא מוכרחה, אבל מוכרחה לחזור. ואז התיישבה על ראשו של הגבר והתחילה לדגדג את קרחתו. האיש הרגיש בדגדוג והוריד את הכובע כדי להתגרד.